

RUTTUS

December 2020

In de afgelopen jaren laait de roep om een algeheel vuurwerkverbod op. In de regering van onze huidige premier Rutte is er helaas nog geen meerderheid voor dit verbod en ik schat in dat dat komende regeringsperiode niet anders zal zijn.

Onze lieve Sheltie Sarah is enorm bang voor het geknal. Veel vuurwerkfans vertellen mij dat het maar een dag per jaar is. Dat ik niet zo moet zeuren. Maar voor ons is het van september tot maart elke avond een hels karwei om Sarah uit te laten voor de nacht. Bij elke knal (en dat gebeurt hier in de wijk dus vrijwel elke avond) wil Saar in wilde paniek vluchten. Waarheen? Geen idee, als het maar weg is van de luide knallen waar ze zo van schrikt...

Ik wil proberen uit te leggen aan de fans van vuurwerk wat het geknal doet met onze Saar. Wat het doet met mij als baasje. Het doet zoveel pijn om haar zo in paniek te zien! Vandaar dus het volgende verhaal:

Het interesseerde ze geen ene bot, geen haar op hun vacht die erover dacht om rekening te houden met de ander...

Het was nu eenmaal al jaren zo dat er aan het einde van het jaar traditiegetrouw veel winden werden gelaten die gepaard gingen met veel herrie, luchtvervuiling en overlast.

Ach ja... shit happens. Het was maar een dag per jaar.

Het was allemaal begonnen in de jaren zeventig toen de Vereniging Van Dieren (kortweg de VVD genoemd) besloot dat het nieuwe jaar met veel bombarie moest worden ingeluid. Vele honden gaven gehoor aan deze nieuwe wens, door in de dagen ervoor veel gas-producerend voedsel te consumeren. Het logische gevolg ervan was, naast een opgeblazen gevoel, een winderigheid die zijn weerga niet kende.

In de aanloop naar elk oudjaar, het begon vaak al eind november, renden de eerste honden schuddend met de billen, (droef)toeterend vanuit het achterwerk, door de straten. De herrie vanuit hun achterkant werd ondersteund door vocale uitingen. Er werd heel wat afgeblaft. De gassen die dit veroorzaakte maakte hen blij. Soms was er zelfs een lichteffect bij het laten ontsnappen van de gasophopingen in de darmen, wanneer er per ongeluk een hond langs een kaars of andere vorm van brand rende. "Oepsie!" blaften ze dan lachend. Ze renden gassig verder. Vooral de Chinese Naakthonden en windhonden maakten er een potje van. Zij scheten het hardste van allemaal.

De mensen die in de omgeving woonden, vonden het allemaal maar niets. Zij begrepen niet wat er zo leuk was aan de overlast veroorzakende flatulentie. Door de stinkende gassen kon een aantal mensen niet meer naar buiten, lagen er velen trillend als rietjes doodsbang in hun bedden te wachten tot de ellende weer voorbij was. Daarnaast verloren per jaar ongeveer achthonderd mensen vingers en ogen, wanneer zij een poging deden om de overlast-veroorzakende honden terecht te wijzen. Het was al met al, al jaren een explosieve situatie.

De opperhond der Nederlanden, Ruttus genaamd, had zelf ook een mens waarop hij erg gesteld was. Dit mens had ook last van de gassen die de feestvierende honden veroorzaakten in de laatste maand van elk kalenderjaar. Ruttus vond het heus wel zielig voor zijn eigen mens, maar ach ja, het was nu eenmaal traditie. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om zijn mede-hond-genoten deze gewoonte af te pakken door een winderigheid-verbod.

Op een dag was voor alle mensen de maat vol. Zij reden in hun stinkende auto's, tractoren, vrachtauto's en autobussen naar een groot uitlaatveld in Den Haag.

Daar protesteerden zij tegen de winderigheid-traditie. Het moest de honden maar eens duidelijk gemaakt worden dat de maat vol was. Men pikte het niet langer. De honden mochten dan wel de baas in het land zijn, maar het was gedaan met de verdraagzaamheid.

Het Malieveld, zoals dit grote grasveld heette, was te klein voor al de

demonstranten, maar aangezien het verleden had aangetoond dat het hielp om op dat veldje samen te komen, deden ze het toch.

Nu wilde het geval dat onder dit honden-uitrenveld een grote parkeergarage was gebouwd, vol benches en manden, waar winkelende hondendames hun kroost kon stallen voor een dagje. Die ondergrondse garage was natuurlijk niet gebouwd op zoveel auto's, tractoren, vrachtauto's en autobussen. Het was wachten op het moment dat het mis zou gaan.

En mis... dat ging het!

Met een luide knal en een zucht zakte die middag de grond weg onder de voeten van alle mensen die tegen de winderige traditie van de honden protesteerden. Ze werden ter plekke allemaal door de aarde verzwolgen. Zoals een goede hond betaamt stampen Ruttus en zijn consorten die op de herrie waren afgekomen de grond aan, terwijl ze hier en daar hun sporen direct even uitzetten.

Het probleem was, door de mensen zelf, opgelost. Wat wensten ze zich nog meer?

De traditie zette zich voort, tot in lengte der dagen.

De honden waren superieur, zoals het hoorde.

"Pleurt op!" mopperde Ruttus. Samen met zijn vrienden van de Vereniging Van Dieren kuierde hij terug naar zijn ambtswoning.

Al flatulerend uiteraard. Want dat mocht. Traditie is tenslotte traditie!